

Igló, 1908. január 20. – Budapest, 1977. december 14.

Vasutascsaládból származott, apja a Kassa–Oderberg vasút altisztje volt. Négy gimnáziumot végzett, ezt követően a Ganz Villamossági Gyárban kitanulta a géplakatos szakmát. Lakatossegédként dolgozott, majd 1926-ban, az Egyetemi Nyomdában vállalt állást, ahol négy év múlva gépmesteri végzettséget szerzett. 1945 elejéig a nyomda alkalmazottja maradt. 1930-ban belépett a nyomdász szakszervezetbe, egy évvel később bizalminak választották. 1935-ben csatlakozott a Magyarországi Szociáldemokrata Párthoz. 1943-ban bekerült a párt kisperesti szervezetének végrehajtó bizottságába. 1945. január 1-jén kinevezték a Szociáldemokrata Párt kisperesti függetlenített titkárává. Egy évig töltötte be ezt a tisztséget, ezután a párt Pest környéki, később Pest megyei végrehajtó bizottságának titkára lett. 1945-1946-ban a Kisperesti Nemzeti Bizottság tagja. 1945. április 2-ától Budapest képviselőjében beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. A november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog megyei választókerületben pótképviselő lett; 1946. november 28-án behívták a törvényhozásba. Az 1947. augusztus 31-i választásokon is Pest megyében szerzett mandátumot. 1948 márciusában, a két munkáspárt egyesülésekor kizárták a Szociáldemokrata Pártból, ekkor elvesztette az állását is. 1948. április 26-án megfosztották mandátumától. A nyomdász szakszervezet segítségével helyezkedett el: a Szikra, majd a Kultúra Nyomdában dolgozott gépmesterként. 1952. augusztus 31-én letartóztatták, tizenkét nap múlva feleségét is őrizetbe vették. A szociáldemokrata funkcionáriusok – Laborcz István és társai – ellen indított perben ötödrendű vádlottként, a demokratikus államrend elleni szervezkedésben való részvétel hamis vádjával a Budapesti Megyei Bíróság 1952. november 27-én első fokon, majd a Legfelsőbb Bíróság 1953. november 17-én másodfokon is tízévi börtönbüntetésre ítélte. Felesége 1952. november 27-én a Budapesti Megyei Bíróságon három-, illetve másodfokon a Legfelsőbb Bíróságon 1953. november 17-én kétévi börtönbüntetést kapott. Perbe fogásuk valódi oka az volt, hogy szolidaritási gyűjtést szerveztek az elítélt szakszervezeti és szociáldemokrata politikusok családtagjainak megsegítésére. 1955. november 25-én szabadult ki. 1956-ban részben, 1962-ben teljesen rehabilitálták. Először a Kossuth Nyomdában helyezkedett el, majd 1961-től az Athenaeum Nyomda magasnyomó géptermeinek művezetője, innen ment nyugdíjba. 1962-ben belépett a Magyar Szocialista Munkáspártba. 1958-tól a Nyomda-, Papíripari és Sajtódolgozók Szakszervezete központi vezetőségének a tagja, 1967-től haláláig a szakszervezet elnöke. 1976-tól a Hazafias Népfront Országos Tanácsának a tagja.